

**Consiliul Superior al Magistraturii
Institutul Național al Magistraturii**

**Concurs de admitere la Institutul Național al Magistraturii
2022 - 2023**

PROCES-VERBAL

**de motivare a soluțiilor pronunțate pentru contestațiile la barem formulate în legătură cu
proba scrisă (proba a 2-a) de verificare a cunoștințelor juridice teoretice și practice**

17 octombrie 2022

Materia: Drept penal și drept procesual penal

Data susținerii probei: 09 octombrie 2022

Prezentul proces-verbal a fost întocmit de subcomisia de soluționare a contestațiilor împotriva baremului stabilit pentru cele două probe scrise și împotriva punctajului de la testul grilă de verificare a cunoștințelor juridice, cu privire la contestațiile formulate de candidați, în baza art. 24 alin. (4), coroborat cu art. 21 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere la Institutul Național al Magistraturii, contestații referitoare la baremul stabilit pentru disciplina Drept penal și Drept procesual penal.

Au fost formulate contestații la barem de către 23 de candidați, dintre care 6 la Disciplina Drept penal și 20 la disciplina Drept procesual penal.

I. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu Subiectul II:

A. Cu privire la Subiectul II, pct. 1

4 candidați au formulat contestații cu privire la baremul aferent acestui subiect și punct.

Contestațiile au fost respinse.

Un candidat susține că soluția corectă în privința lui AA și CC ar fi fost complicitate săvârșirea infracțiunii de agresiune sexuală, iar nu viol. Se argumentează trimitându-se la faptul că participanții ar trebui să răspundă pentru infracțiunea în raport de care au prevăzut și acceptat că va fi comisă de autor; or, din datele speței, nu rezultă că satisfacția la care face referire autorul se subsumă actelor sexuale specifice violului, iar nu agresiunii sexuale. Suplimentar, se face trimitere la principiul *in dubio pro reo*, invocându-se faptul că acesta ar fi direct incident aici, prin reținerea infracțiunii mai puțin grave în sarcina complicilor.

Comisia arată că în susținerea contestației sale, candidatul citează în mod eronat literatura de specialitate (F. Streteanu, D. Nițu, *Drept penal. Partea generală*, vol. II, Ed. Universul Juridic, București, 2018), omițând să facă referire la modul de reținere și răsfrângere a instituției

circumstanțelor reale în cazul participanților. De asemenea, din datele speței reiese că sfera actelor de natură sexuală anticipată de autor (și menționată complicilor) depășea inclusiv sfera actelor specifice vieții sexuale unui cuplu (prin raportare la motivul despărțirii).

Un alt candidat susține că încadrarea juridică a faptelor lui BB și AA constând în coautorat la infracțiunea de violare de domiciliu este eronată, considerându-se că soluția ar fi trebuit să constea în autorat pentru fiecare dintre cei doi la infracțiunea în discuție. În argumentare se trimite la unele opinii din literatura de specialitate în materia infracțiunii de omor, unde s-a arătat că vom fi în prezența coautoratului în cazurile în care actele de executare se află în strânsă interdependență, completându-se și fiind orientate spre uciderea victimei (M. Udrioiu, *Drept penal. Partea generală*, Ed. C.H. Beck, București, 2019).

Contestația este vădit nefondată, candidatul făcând confuzii între argumentele doctrinare citate și specificul infracțiunii din cazul concret. Astfel, referirile la coautoratul la infracțiunea de omor priveau situațiile dificile și complexe în care uciderea victimei este rezultatul conjugat al mai multor persoane care acționează cu acte de executare care privesc individual nu au capacitatea de a produce rezultatul prevăzut de norma de incriminare. De asemenea, deși candidatul face referire la faptul că exista o legătură subiectivă între AA și BB ignoră că exact acest element face ca în speță să fim în prezența coautoratului, potrivit art. 46 alin. (2) C.pen., iar nu a autoratului (concomitent), unde specific este că se comit acte de executare omogene juridic de mai multe persoane în absența liantului de ordin subiectiv.

Într-o altă contestație se susține că reținerea omorului calificat, varianta *pentru a înlesni sau a ascunde o altă infracțiune* este eronată, deoarece nu se poate considera că autorul a suprimat viața victimei pentru a ascunde săvârșirea infracțiunii de viol. Candidatul remarcă aspectele din starea de fapt care prezintă relevanță, și anume, că „(...) pentru a o împiedica să iasă din imobil și să ceară ajutor, a prins-o cu mâinile de gât, strângând-o cu putere până când aceasta a încetat să mai miște și să mai respire”, dar consideră că elementul circumstanțial agravant nu poate fi reținut, în considerarea textului speței „privit în ansamblu”. În continuare, alte posibile argumente contrare ar fi întrebări (retorice) privind alte infracțiuni pe care potențial autorul ar fi putut dori să le comită, „(...) pentru a-și continua activitatea infracțională, oricare ar fi aceea”.

Comisia consideră că argumentele candidatului sunt vădit neîntemeiate: starea de fapt este clară în raport de motivele care au determinat săvârșirea infracțiunii de omor în cauză, rezultând fără discuție conexitatea între infracțiunile menționate.

Aceleași argumente sunt parțial reiterate și într-o altă contestație, unde se arată că nu a fost luat în considerare omorul calificat, deoarece s-a apreciat că „(...) scopul primar al infractorului a fost altul, respectiv să-și poată duce până la capăt rezoluția infracțională, iar nu acela de a-și acoperi infracțiunea de viol”. Suplimentar, se solicită defalcarea baremului, pentru a se puncta parțial și varianta omorului simplu.

Pe marginea acestei contestații, comisia arată că nu se continuă ideea de către candidat, pentru a arăta cum autorul și-ar mai putea duce la bun sfârșit rezoluția infracțională odată ce victima ar fi decedat. Motivul este că astfel este vădit caracterul nefondat al contestației pe

marginea acestui motiv. Din perspectiva punctării parțiale, Comisia arată că, potrivit Regulamentului de admitere, competența sa este limitată la verificarea corectitudinii punctajului stabilit, iar nu a ponderii sau modalității de defalcare a acestuia.

B. Cu privire la Subiectul II, pct. 2

3 candidați au formulat contestații cu privire la baremul aferent acestui subiect și punct.

Contestațiile au fost respinse.

Un candidat consideră baremul de notare „cel puțin nepotrivit”, invocând următoarele: procurorul are dreptul să aleagă una dintre legi pe care o dorește, dar totodată să respecte legea penală mai favorabilă, aspect incorect când alege să exercite din oficiu acțiunea penală; pentru ipoteza în care verificarea coboară la sistemul sancționator, urmează o serie de întrebări retorice, toate concluzionând că baremul face o *lex tertia*, interzisă de decizia nr. 265/2014 a Curții Constituționale.

Comisia arată că argumentele din contestație sugerează că nu s-a înțeles sarcina de lucru, respectiv elementele modificate urmare a intervenției legii noi. Astfel, enunțul prevedea expres modificările (necesitatea plângerii prealabile, respectiv modificarea minimului și maximumului special al pedepsei închisorii prevăzute de norma de incriminare și înlăturarea alternativei amenzii), suprapuse peste precizarea că toate celelalte dispoziții din materie rămân neschimbate. Prin urmare, inclusiv dispozițiile art. 157 alin. (5) C.pen. în materia exercitării din oficiu a acțiunii penale erau și rămăneau incidente, dând posibilitatea procurorului să facă uz de acestea odată cu intervenția legii noi. În acest caz, procurorul nu făcea o aplicare a dispozițiilor legii penale mai favorabile, discuția nepurtându-se pe aceste coordonate (textul din materia plângerii prealabile nefiind modificat). Prin urmare, în măsura în care procurorul nu făcea uz de prerogative permisă de lege, în mod evident legea nouă era mai favorabilă, la cazul concret fiind incidentă o cauză de înlăturare a răspunderii penale. În măsura în care se depășea această etapă, urmare a aplicării art. 157 alin. (5) C.pen., modificarea privind necesitatea plângerii prealabile nu prezenta relevanță la cazul concret, iar discuția urma să se poarte pe regimul sancționatoriu. Din nou, legea penală se aplica la cazul concret, după distincțiile imaginate în mod corect pe barem, cu respectarea deciziei Curții Constituționale, în condițiile în care în toate ipotezele legea penală mai favorabilă viza o singură instituție (prin urmare, argumentele privind o posibilă *lex tertia* nu aveau legătură cu subiectul).

Într-o altă contestație se susține că trebuia punctat incidența art. 5 C.pen., respectiv că urmare a deciziei nr. 265/2014 a Curții Constituționale aplicarea legii penale mai favorabile urma să se facă în baza aprecierii globale, iar nu pe instituții autonome. Ulterior, candidatul propune alt barem, solicitând ca cel puțin parțial și acesta să fie punctat.

Comisia arată faptul că se omite în contestație că se solicita rezolvarea unui caz practic, nefiind în prezența unui subiect de teorie. Prin urmare, nu se puteau puncta simple elemente generale, fără legătura la cazul concret (dispoziții legale sau decizii generale, cu toată forța lor, ale Curții Constituționale). Mai concret, în cauză nu era incidentă discuția privind aplicarea pe instituții autonome, căci legea penală mai favorabilă era identificată fie în considerarea incidentei

unei cauze de înlăturare a răspunderii penale, fie (în măsura în care această cauză nu era incidentă), în considerarea sistemului sancționator reglementat diferit în cele două legi. Pornind și de la aceste aspecte, baremul imaginat de candidat este în sine eronat (se identifică o lege ca fiind mai favorabilă atât în considerarea absenței plângerii, cât și a orientării spre minimul / maximul special). Suplimentar, pe marginea baremului imaginat de candidat și a solicitării subsecvente de punctaj parțial, Comisia subliniază că, potrivit Regulamentului de admitere, competența sa este limitată la verificarea corectitudinii punctajului stabilit, iar nu a ponderii sau modalității de defalcare a acestuia.

Un alt candidat a înregistrat contestația care vizează subiectul și punctul menționat cu depășirea termenului limită stabilit prin calendarul concursului. Prin urmare, această contestație a fost respinsă ca fiind tardiv formulată.

C. Cu privire la Subiectul II, pct. 3

1 candidat a formulat contestație cu privire la baremul aferent acestui subiect și punct.

Contestația a fost respinsă.

În contestația formulată se arată că, în mod eronat, în barem s-a precizat că „se aplică regulile privind concursul de infracțiuni între pedeapsa a cărei aplicare a fost anterior amânată și pedepsele aplicate pentru infracțiunile comise la data de 9 iulie”. Făcând trimitere la dispozițiile art. 39 alin. (1) lit. b) C.pen., candidatul susține că baremul ar fi trebuit să menționeze pedepse *stabilite*, iar nu aplicate pentru infracțiunile comise la data de 9 iulie.

Comisia arată că în contestație se omite hotărârea nr. 24/2017 pronunțată de instanța supremă, completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, unde s-a arătat că „În ipoteza săvârșirii unei noi infracțiuni intenționate în termenul de supraveghere al amânării aplicării unei pedepse, atât pronunțarea soluției de condamnare pentru noua infracțiune, cât și revocarea amânării aplicării pedepsei anterioare sunt obligatorii”. Prin urmare, reiese că inclusiv pedeapsa pentru noua infracțiune se aplică, în condițiile în care este obligatorie pronunțarea unei hotărâri de condamnare pentru aceasta.

II. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu Subiectul IV:

A. Cu privire la Subiectul IV, pct. 1

16 candidați au formulat contestație.

În primul rând, cei mai mulți contestatori au arătat că, în mod greșit, s-a prevăzut în barem că încheierea de declinare a competenței este definitivă, deoarece art. 346 alin. (6) C.pr.pen. rap. la art. 50 alin. (4) C.pr.pen. prevede că această încheiere nu este supusă căilor de atac, solicitând fie înlocuirea mențiunii „definitivă” cu mențiunea „nu este supusă căilor de atac”, fie punctarea alternativă.

Comisia consideră că nu sunt întemeiate contestațiile vizând acest aspect având în vedere, pe de o parte, că în barem, în enunț, a fost reținut art. 50 alin. (4) C.pr.pen., care prevede că „Hotărârea de declinare nu este supusă căilor de atac”, iar pe de altă parte, hotărârea „definitivă” este inclusă în categoria hotărârilor ce nu sunt supuse căilor de atac. În concluzie, ambele variante sunt corecte în condițiile enunțului din barem și nu se impune modificarea acestuia în sensul solicitat.

Se mai invocă de către doi candidați că hotărârea de declinare a competenței ar trebui să fie în mod corect o sentință, deoarece instanța s-a dezinvestit fără a soluționa cauza. Or, art. 370 alin. (1) C.pr.pen. prevede în mod clar că aceste hotărâri se numesc sentințe.

Comisia constată ca fiind nefondată această critică având în vedere faza procesuală în care s-a dispus declinarea de competență. Fiind în faza camerei preliminare nu sunt incidente dispozițiile art. 370 C.pr.pen. invocate de contestatorul candidat, ci dispozițiile art. 345 C.pr.pen. care reglementează procedura în camera preliminară (norma generală în materie de cameră preliminară) și care prevăd în dispozițiile alin. (2) că „Judecătorul de cameră preliminară se pronunță în camera de consiliu, prin încheiere, (...)”, fără a se face vreo distincție. Or, obiectul procedurii în camera preliminară îl constituie inclusiv verificarea competenței, art. 346 alin. (6) C.pr.pen. făcând trimitere la art. 50 C.pr.pen., iar art. 50 alin. (4) C.pr.pen. menționează noțiunea de „hotărâre”, iar nu sentință.

Un alt candidat a considerat ca fiind necesară introducerea în barem și a nelegalității judecătorului de cameră preliminară de a nu lua măsuri cu privire la desemnarea unui avocat pentru inculpați, aceștia fiind arestați preventiv.

Comisia reține că se omite de către acest candidat nota de la finalul subiectului IV, în care se menționează în mod expres „(...) *Au fost respectate dispozițiile legale privind asistența juridică a inculpaților, (...)*”.

Un alt candidat a arătat că nu trebuie depunctată reținerea faptului că inculpații arestați nu au beneficiat de apărarea obligatorie în cauză, deși această mențiune fusese făcută în nota de la sfârșitul speței.

Comisia constată că nu există niciunde în cuprinsul baremului inițial vreo mențiune în sensul depunctării reținerii faptului că inculpații arestați nu au beneficiat de apărarea obligatorie în cauză.

S-a mai susținut de către doi candidați că ar trebui reținută ca greșală și împrejurarea că judecătorul de cameră preliminară nu a comunicat inculpaților rechizitoriul și nici părților și persoanei vătămate nu le-au fost comunicate obiectul camerei și drepturile pe care le au în această procedură.

Nici această critică nu poate fi reținută de comisie, întrucât din datele speței rezultă că rechizitoriul, obiectul camerei preliminare și drepturile au fost comunicate, având în vedere că termenul din 10.08.2022 a fost stabilit tocmai pentru discutarea obiectului procedurii camerei preliminare, iar niciunul dintre cei prezenți nu a invocat o astfel de omisiune.

Însă, comisia găsește ca fiind fondată contestația formulată de un candidat prin care solicită să fie reținută ca greșeală și împrejurarea că inculpaților și persoanei vătămate nu li s-a acordat un termen de cel puțin 20 de zile, conform art. 344 C.pr.pen.

Astfel, conform art. 344 alin. 2 teza finală C.pr.pen. „(...) Termenul este stabilit de către judecătorul de cameră preliminară, în funcție de complexitatea și particularitățile cauzei, dar nu poate fi mai scurt de 20 de zile.” Din datele speței rezultă că dosarul a fost înregistrat pe rolul Judecătoriei X la data de 20.07.2022, iar termenul stabilit în procedura camerei preliminare a fost la data de 10.08.2022. Calculând termenul minim de 20 de zile, pe zile libere în conformitate cu art. 269 alin. (2) C.pr.pen., cu începere din 20.07.2022, ziua înregistrării dosarului la instanță, acesta se împlinea la data de 10.08.2022, astfel că termenul pentru discutarea procedurii camerei preliminare putea fi fixat cel mai devreme la data de 11.08.2022.

Or, judecătorul de cameră preliminară a fixat termenul în procedura camerei preliminare înainte de a se împlini termenul minim de 20 de zile, cu încălcarea dispozițiilor art. 344 alin. 2 teza finală C.pr.pen. Cum cerința de la punctul 1 al subiectului IV este identificarea unor încălcări ale dispozițiilor procedurale de către judecătorul de cameră preliminară, trebuia ca în baremul inițial să fie reținută și această încălcare.

Dat fiind faptul că aceasta nu se regăsește în barem, comisia a admis contestația și a reținut și această încălcare (nerespectarea termenului de 20 zile prevăzut de art. 344 alin. (2) teza finală C.pr.pen.) alături de celelalte încălcări reținute în baremul inițial.

Fondate sunt și contestațiile formulate de alți doi contestatori candidați prin care solicită să se rețină o altă încălcare a dispozițiilor procedurale de către judecătorul de cameră preliminară, respectiv în mod greșit s-a invocat din oficiu, s-a admis și s-a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea tribunalului motivat de faptul că dosarul a fost preluat în faza de urmărire penală de către Parchetul de pe lângă Tribunalul X și, astfel, ar fi trebuit sesizat Tribunalul X pentru a judeca cauza.

Comisia reține că preluarea cauzelor de un alt parchet conform art. 325 C.pr.pen. este specifică fazei de urmărire penală, ulterior sesizarea instanței cu rechizitoriu făcându-se conform normelor de competență generală. Potrivit datelor speței, instanța a fost sesizată cu privire la săvârșirea unei infracțiuni de vătămare corporală, prevăzută de art. 194 alin. 1 lit. e C.pen., infracțiune ce este de competența judecătoriei conform art. 35 C.pr.pen., prin urmare în mod greșit a fost admisă excepția de necompetență materială.

Având în vedere faptul că această greșeală nu se regăsește în barem, comisia a admis contestațiile și a reținut și această încălcare (greșita admitere a excepției de necompetență materială pe motiv că urmărirea penală a fost efectuată de parchetul de pe lângă tribunal) alături de celelalte încălcări reținute în baremul inițial.

B. Cu privire la Subiectul IV, pct. 2

1 candidat a formulat contestație cu privire la baremul aferent acestui subiect și punct.

Contestația a fost respinsă

Un candidat arată că nu a fost menționată greșeala privind lipsa precizării de către judecătorul de cameră preliminară a căii de atac împotriva încheierii de luare a arestului la domiciliu.

Contestația a fost apreciată ca fiind neîntemeiată. Nu poate fi reținută o omisiune, atât timp cât timp din speță rezultă că au fost respectate dispozițiile legale invocate, inclusiv prin coroborare cu elementele suplimentare din *Nota* de la finalul speței, respectiv *toate încheierile au fost motivate în drept și în fapt.*

C. Cu privire la Subiectul IV, pct. 3

8 candidați au formulat contestații cu privire la baremul aferent acestui subiect și punct.

Mai mulți candidați au susținut că o încălcare a normelor de procedură care trebuia evidențiată în barem este aceea că instanța de judecată a acordat în mod greșit cuvântul persoanei vătămate asupra cererii inculpatului ca judecata să aibă loc potrivit procedurii abreviate a recunoașterii învinuirii. În acest sens au fost invocate dispozițiile art. 375 alin. (1) C.pr.pen., potrivit cărora, dacă inculpatul solicită ca judecata să aibă loc în condițiile art. 374 alin. (4) C.pr.pen., instanța procedează la ascultarea acestuia și a celorlalte părți.

Comisia a apreciat contestația ca fiind neîntemeiată.

În doctrină (G. Bodoroncea, Comentariu în M. Udroi (coord.), Codul de procedură penală. Comentariu pe articole, Ed. C.H. Beck, București, 2020, p. 1985) se arată că instanța va pune cererea în discuția procurorului, a persoanei vătămate și a părților. S-a arătat expres că „deși persoana vătămată nu este prevăzută expres în enumerarea făcută de text, posibilitatea acesteia de a pune concluzii rezultă din conținutul alin. (2) al art. 375, în care i se conferă acesteia dreptul de a propune, după încuviințarea cererii, administrarea de probe, precum și din conținutul normei generale, art. 81 alin. (1) lit. b) C.pr.pen., care conferă persoanei vătămate și dreptul de a pune concluzii”. În același sens, a se vedea I. Neagu (coord.), *Drept procesual penal. Partea specială*, Ed. Universul Juridic, București, 2022, p. 138. Tot astfel, V. Văduva, în N. Volonciu și colaboratorii, *Codul de procedură penală comentat*, Ed. 3, 2017, Ed. Hamangiu, p.1092).

Un candidat a susținut că trebuia inclusă și punctată în barem omisiunea instanței de a se pronunța asupra cererii inculpaților de judecare a cauzei în procedura simplificată a recunoașterii învinuirii.

Contestația a fost apreciată ca fiind nefondată. Din datele speței rezultă că procedura de judecată prezentată candidaților nu a fost una completă, nefiind parcursă decât până la primul termen de judecată, când instanța a pus în discuție solicitarea inculpaților, urmând să se pronunțe asupra acesteia după citarea reprezentantului legal al inculpatului A.A.

Mai mulți candidați au arătat că o încălcare a normelor procesual penale care trebuia să fie punctată este aceea că instanța de judecată l-a citat pe reprezentantul legal al lui BB. Același candidat a arătat și că, instanța nu i-a pus în vedere persoanei vătămate că se poate constitui parte civilă până la începerea cercetării judecătorești, potrivit art. 374 alin. (3) teza ultimă C.pr.pen. și, în aceste condiții, această omisiune trebuia să fie valorificată în barem.

Contestația a fost apreciată ca fiind nefondată.

Așa cum se observă din baremul de notare, comisia de elaborare a subiectelor a punctat ca fiind o încălcare a normelor procedurale de către instanța de judecată, dispoziția acesteia de a chema reprezentantul legal al minorului, pentru ca acesta să-și exprime manifestarea de voință cu privire la aplicarea procedurii recunoașterii învinuirii de către inculpatul minor, devenit major la data sesizării instanței. Prin urmare, citarea reprezentantului legal în scopul menționat apare ca fiind o greșeală derivată care nu poate fi valorificată de două ori.

Un alt candidat a arătat că, deși comisia de elaborare a subiectelor a indicat drept încălcare a normelor de procedură în baremul întocmit, chemarea reprezentantului legal al inculpatului minor, devenit major, pentru încuviințarea procedurii simplificate, cu toate acestea, însăși amânarea cauzei în acest scop este o încălcare distinctă care trebuie punctată.

Comisia observă că și în acest caz, este vorba despre una și aceeași încălcare, care nu poate fi valorificată de două ori în baremul de notare.

S-a considerat că în mod greșit nu s-a punctat omisiunea de a pune în vedere persoanei vătămate că se poate constitui parte civilă până la începerea cercetării judecătorești, comisia observă că din datele speței rezultă implicit că aceasta era în cunoștință de cauză cu privire la drepturile sale, manifestându-și opțiunea în fața instanței de judecată: *instanța a luat act de manifestarea de voință a persoanei vătămate care a comunicat că nu are pretenții față de inculpați și că nu înțelege să se constituie parte civilă în procesul penal.*

Un alt candidat a susținut că nu au fost respectate de către instanța de judecată dispozițiile art. 508 alin. (1) C.pr.pen., potrivit cărora, la judecarea minorilor se citează serviciul de probațiune, părinții minorului sau după caz, tutorele, curatorul, ori persoana în îngrijirea sau supravegherea căreia se află temporar minorul. Or, instanța nu a citat aceste persoane iar omisiunea nu a fost valorificată și punctată în barem.

Contestația a fost apreciată ca fiind nefondată, deoarece dispozițiile de mai sus se aplică, potrivit art. 507 alin. (3) C.pr.pen., numai atunci când inculpatul nu a împlinit vârsta de 18 ani la data sesizării instanței sau, deși a împlinit vârsta de 18 ani, la data sesizării instanței, era minor atunci când i-a fost atribuită calitatea de suspect, ceea ce nu este cazul în ipoteza din speța prezentată, așa cum rezultă din cronologia actelor de urmărire penală.

Un candidat a susținut că o altă greșeală pe care a comis-o instanța de judecată este aceea că a luat declarații inculpaților, întrucât, în această procedură, deși ascultarea este obligatorie, declarațiile date de inculpați nu constituie probe.

Contestația a fost respinsă ca nefondată. Chiar dacă ascultarea inculpatului are în vedere doar poziția inculpatului de recunoaștere în raport cu fapta descrisă în rechizitoriu, și nu are natura juridică a unui mijloc de probă, manifestarea de voință a inculpatului se realizează prin intermediul declarației, indiferent de valoarea juridică a acesteia.

Doi candidați au susținut că o încălcare a normelor de procedură care trebuia valorificată în baremul de notare este aceea că instanța de judecată a procedat la schimbarea încadrării juridice a faptelor înainte de a aduce la cunoștința inculpaților că pot opta pentru judecarea cauzei în procedura simplificată a recunoașterii învinuirii.

Contestațiile au fost apreciate ca fiind întemeiate.

Așa cum rezultă din datele speței, instanța a pus în discuție schimbarea încadrării juridice a faptei pentru care inculpații au fost trimiși în judecată și a schimbat această încadrare, înainte de a aduce la cunoștința acestora că pot solicita ca judecarea cauzei să se facă potrivit procedurii simplificate a recunoașterii învinuirii.

Așa cum rezultă din economia dispozițiilor care reglementează judecata în primă instanță, citirea actului de sesizare, aducerea la cunoștința părților și a persoanei vătămate a drepturilor acestora, inclusiv a dreptului inculpaților de a fi judecați în procedura abreviată se situează anterior începerii cercetării judecătorești.

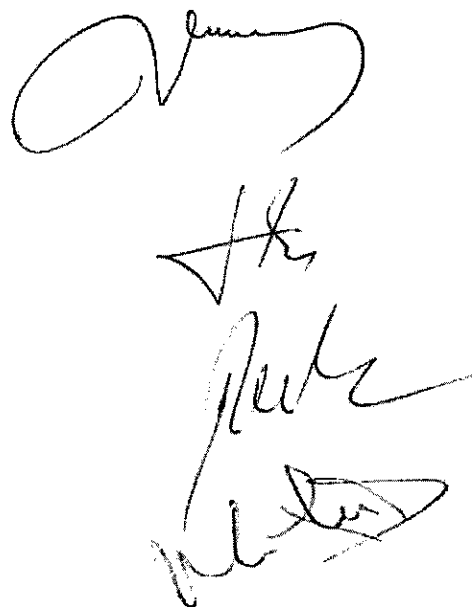
După ce președintele completului dispune ca grefierul să dea citire actului de sesizare, conform art. 374 alin. (1) C.pr.pen., acesta mai are de îndeplinit o serie de activități care au ca scop încunoștințarea inculpatului și a celorlalte părți precum și a persoanei vătămate despre posibilitatea exercitării unor drepturi procesuale, înainte de începerea cercetării judecătorești. În acest sens, inculpatului i se explică în ce constă învinuirea care i se aduce, i se aduce la cunoștință dreptul de a nu face nicio declarație și dreptul de a pune întrebări și de a da explicații în tot cursul cercetării judecătorești. În continuare, președintele de complet este obligat să aducă la cunoștința inculpatului posibilitatea ca judecata să se desfășoare în procedura simplificată a recunoașterii vinovăției.

Din datele speței rezultă că instanța a pus în discuție schimbarea încadrării juridice a faptei pentru care inculpații au fost trimiși în judecată și a schimbat această încadrare, înainte de a aduce la cunoștința acestora că pot solicita ca judecarea cauzei să se facă potrivit procedurii simplificate a recunoașterii învinuirii.

Așa cum rezultă din economia dispozițiilor care reglementează judecata în primă instanță, citirea actului de sesizare, aducerea la cunoștința părților și a persoanei vătămate a drepturilor acestora, inclusiv a dreptului inculpaților de a fi judecați în procedura abreviată se situează anterior începerii cercetării judecătorești. Soluția corectă este pronunțarea asupra cererii de aplicare a procedurii simplificate și doar apoi punerea în discuție a unor posibile cereri de schimbare de încadrare, conform art. 377 alin. (4) C.pr.pen. Un argument în acest sens poate fi extras din jurisprudența constantă de dinainte de Decizia Curții Constituționale nr. 250/2019, când instanța se pronunța asupra cererii de schimbare de încadrare odată cu fondul, deci ulterior încuviințării procedurii simplificate (*în acest sens a se vedea G. Bodoroncea, Comentariu în M. Udroi (coord.), Codul de procedură penală. Comentariu pe articole, Ed. C.H. Beck, București, 2020, p. 1995*).

Comisia a admis contestația și a reținut și această încălcare (nerespectarea ordinii privind pronunțarea asupra cererii de aplicare a procedurii simplificate, respectiv punerea în discuție a eventualei schimbări de încadrare juridică) alături de celelalte încălcări reținute în baremul inițial.

Comisia de soluționare a contestațiilor la barem:

Four handwritten signatures in black ink, arranged vertically. The signatures are stylized and cursive, typical of official documents. The top signature is the largest and most prominent, followed by three smaller ones below it.

Lista candidaților care au formulat contestații la barem la Drept penal și Drept procesual penal - proba scrisă de verificare a cunoștințelor juridice la concursul de admitere la INM, 2022-2023

Nr. crt.	Nume și prenume	DP	DPP
1	Achim Andreea Mădălina Rebeca		X
2	Aroneasa Sergiu Emilian		X
3	Bejan Daria Roxana		X
4	Bleotu Bogdan Mihai		X
5	Bodiu Toader	X	
6	Chivu Dana Costinela		X
7	Cîrjan Cătălina Claudia		X
8	Ciurea Alexandra	X	X
9	Davidel Lorena		X
10	Dima Luiza Cătălina	X	
11	Drăghici Nedelcu Cristina Mihaela	X	X
12	Dumitru Marius	X	
13	Gabora Andras		X
14	Gherman Eduard Marian		X
15	Iancău Gabriel Cătălin		X
16	Iancău Marius Andrei		X
17	Ilie Oana	X	X
18	Moroacă Andrei Cătălin		X
19	Potlog Livia Ioana		X
20	Stoica Ștefania Simona		X
21	Șuvagău Antonia		X
22	Toma Ioan		X
23	Varzariu George		X

